

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.O.A.**, narozený dne ..., státní příslušnost Somálská federativní republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-87/LE-LE05-LE05-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn

v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 7. 2018.

2. Žalobce se dle podané **žaloby** domníval, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46a odst. 1 písm. a) a § 47 zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).
3. Žalobce se domníval, že mu jako žadateli o mezinárodní ochranu nebylo potřeba ukládat tak závažný zásah do práva na osobní svobodu. V jeho případě bylo možné uložením zvláštního opatření nahradit zajištění a správní úvaha ohledně takové možnosti byla nesprávná a nedostatečná. Chybělo také dostatečné odůvodnění, proč nemůže být žalobce považován za zranitelnou osobu. Zajištění žalobce bylo dle jeho názoru bezúčelné, neboť mu chybělo zákonné a dostatečné odůvodnění. Také délka zajištění byla nepřiměřená.
4. Správní orgán přistoupil k zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce souhlasil s tím, že spolehlivé ověření totožnosti je jedna ze základních podmínek pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Je pravdou, že žalobcovou cílovou zemí bylo Německo, ale poté, co si nemohl požádat o mezinárodní ochranu právě v Německu a byl informován o pravidlech tzv. dublinského nařízení, žalobce hodlá v České republice (dále jen „ČR“) setrvat. Jelikož je uprchlík ze Somálska, nemohl do Evropy přicestovat na svůj vlastní pas.
5. Žalobce byl předán policii ČR na základě readmisní dohody. Cestoval přes území ČR a měl namířeno do Německa, ale ihned při první příležitosti si o mezinárodní ochranu požádal. Projevil svou vůli ihned na pracovišti německé policie, která ho ale předala do ČR. O mezinárodní ochranu si chtěl požádat v Německu, protože tam má známé a chtěl tam začít nový život, ale když ho zajistila policie ČR, rozhodl se požádat o azyl zde. Žalobce neměl možnost požádat o azyl v jiném členském státě, protože při průjezdu zeměmi schengenského prostoru byl v rukou pašeráků a nevěděl, v jaké je zemi. Žalobci nemůže být primárně vyčítáno, že si chtěl požádat o mezinárodní ochranu v Německu. Už při zadržení německou policií vyjádřil vůli požádat o mezinárodní ochranu, poté tuto vůli projevil na území ČR.
6. Žalovaný z žalobcova chování vyvozoval, že žalobce využije jakékoli možnosti, aby se vyhnul vyhoštění, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu, i když uvedl, že mu v Somálsku hrozí nebezpečí, že je novinář a byl v Somálsku mučen a napaden. Do protokolu jasně uvedl, proč přišel do Evropy a proč si chce požádat o mezinárodní ochranu. Správní orgán tyto skutečnosti vůbec neposoudil, až na jeden fakt, a to že žalobce byl v Somálsku napaden. Navíc i tak vyvodil, že žádost o mezinárodní ochranu byla pouze účelová. Správní orgán se snaží bagatelizovat žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců, i když většina žadatelů o azyl přicestuje na území schengenského prostoru nelegálně.
7. Žalovaný dospěl k závěru, že cílem žalobce ve skutečnosti nebylo požádat o mezinárodní ochranu, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Tento závěr

nemohl obstat, jelikož žalobce již v Německu, tedy při první příležitosti, kterou měl, a při prvním kontaktu s německými úřady, vyjádřil vůli požádat o mezinárodní ochranu, avšak byl předán na základě readmisní dohody. Bylo mu řečeno, že si o mezinárodní ochranu bude moci požádat v ČR. Kdyby nebyl předán a jeho žádost by byla přijata v Německu, nebyl by zajišťován.

8. Dále žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Vycházel toliko z informací sdělených žalobcem do protokolu při jeho zajištění cizineckou policií a nezkoumal samostatně skutkový stav věci tak, by bylo možné o (ne)uložení zvláštních opatření přezkoumatelně rozhodnout. Z předešlého chování žalobce nijak nevyplývalo, že se snaží dosáhnout žádostí o mezinárodní ochranu svého propuštění ze zajištění a že by se snažil zabránit své identifikaci. Ba naopak, se správním orgánem spolupracoval a neměl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu dříve.
9. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 6. 2017 ke sp. zn. 1 Azs 349/2016 a na bod 15 přijímací směrnice. Pokračoval, že žalovaný mu mohl uložit mírnější opatření než zajištění, mohl přistoupit k povinnosti žalobce setrvat v pobytovém středisku, dokud nebude najisto postavena jeho identita. Možnost umístit žalobce do zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu žalovaný vůbec nezohlednil a založil své rozhodnutí jen na jednom žalobcově jednání – že vstoupil na území ČR nelegálně. Nevzal v potaz žádná fakta ve prospěch žalobce.
10. Žalovaný měl dále zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti, a doptat se na detaily jeho pronásledování v Somálsku a násilí, jakému byl vystaven, aby nebylo pochyb o tom, že není zranitelnou osobou. Žalobce do protokolu uvedl, že mu teroristé vyhrožovali, zbili ho a vzali ho mimo město, svázali mu ruce a hodili ho z kopce. Byl jimi také vězněn více než měsíc. Tato žalobcova zkušenost se dala vyhodnotit jako vážná forma psychického a fyzického násilí.
11. Rovněž stanovená délka zajištění na 60 dní byla nepřiměřená. Z žalobcova jednání bylo zřejmé, že spolupracuje a jeho identifikace by neměla být časově náročná. Žalovaný měl přistoupit k zajištění žalobce na 30 dní a poté, při nespolupráci jiných orgánů, případně zajištění prodloužit. Žalobce by měl tedy právo na pravidelný přezkum svého zajištění. Při větších intervalech v zajištění je toto právo limitováno. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu nebyla účelová, tedy zjevně nedůvodná a nepřípustná, žalobce si žádost nepodal jen z důvodu vyhnutí se vyhoštění. Proto by měl být propuštěn do pobytového střediska, kde mohou také následovat úkony ke zjištění žalobcovy identity a kde má žalovaný zkušenost se žadateli bez dokumentů. Navíc je postaveno najisto, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu v jiném státě Evropské unie (dále jen „EU“), jelikož výsledek porovnání otisků prstů v databázi EURODAC byl negativní. Srovnáním se řízením o mezinárodní ochraně v situaci, kdy je žádost podána v tranzitním prostoru letiště, žalobce shledal, že je-li možné ověřit identitu žadatele, který podá žádost v tranzitním prostoru letiště, v intervalu 4 týdnů, tak by mělo být pro žalovaného rovněž možné a přiměřené, aby ověřil identitu žalobce v zajištění ve stejném časovém intervalu [viz § 74 odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

12. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán v rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Správní orgán má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž pro účely tohoto řízení je nezbytné spolehlivé zjištění totožnosti a státní příslušnosti žadatele. Žalobce se na území ČR nachází bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. Během správního řízení uvedl, že cestoval bez cestovního dokladu, jeho totožnost je tedy neověřena a údaje o ní jsou založeny výhradně na sdělení žalobce.
13. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 13. 5. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 10. 5. 2018 byl zadržen německou policií na území Německa u dálnice A6 za hraničním přechodem Waidhaus/Rozvadov, přičemž nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Dne 11. 5. 2018 byl předán na základě readmisní dohody do ČR. Dle své výpovědi přicestoval do ČR nelegálně ukrytý v kamionu z Rumunska. Nelegálně cestoval již z Íránu, přes Turecko, Řecko, Makedonii a Srbsko do Rumunska; cestu mu organizovali za úplatu převaděči. Žalobce tedy vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států EU neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a opakovaně tak porušoval právní předpisy. Z toho důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Zároveň byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
14. Z rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013-38, vyplývá, že předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu lze aplikovat i tehdy, jsou-li žalovanému v době rozhodnutí k dispozici určité indicie potvrzující tvrzení žadatele o jeho totožnosti, avšak samy o sobě přesto nemohou odstranit pochybnosti o totožnosti žadatele. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil k prokázání své totožnosti ani státní příslušnosti žádný platný doklad, považoval žalovaný pro účely řízení o žádosti o mezinárodní ochranu za nezbytné spolehlivé zjištění jeho totožnosti.
15. Totožnost žalobce nebyla průkazně a bez pochybností zjištěna. Správná identifikace žadatele je nutná k rozhodnutí ve věci samé, aby bylo jednoznačně stanovené, k jaké osobě se výrok rozhodnutí o mezinárodní ochraně vztahuje. Aplikované ustanovení je v souladu s právem EU, vychází z čl. 8 odst. 3 písm. a) přijímací směrnice a lze ho považovat za nezbytné a přiměřené okolnostem případu.
16. Jednání žalobce nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení se správním orgánem spolupracoval a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Z jeho vyjádření bylo zřejmé, že nehodlá setrvat na území ČR a chce pokračovat v nelegální cestě do Německa. Žalobce neoprávněně vstoupil na území několika států včetně členských států EU, po celou dobu se fakticky skrýval a nepokusil se svou pobytovou situaci řešit. Z jeho jednání jednoznačně vyplývalo, že v případě propuštění by ve svém jednání

pokračoval a identifikaci by se snažil zabránit např. vyhýbáním se kontaktu se správním orgánem. Bylo nutné vést s ním řízení o mezinárodní ochraně za současného omezení osobní svobody. Nemožnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně odůvodnil na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Volba mírnějších opatření než zajištění je vázána na předpoklad, že žadatel bude se správními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobce azylové řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, a také rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24).

17. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenásvědčovaly tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem změnit. V případě žalobce nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření.
18. K námitce týkající se stanovené doby zajištění na 60 dní žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku byly uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti žalobcova případu, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčily pro závěr, že zajištění po dobu 60 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi byly předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně, zjišťování a ověřování žalobcovy totožnosti či zjištění jiných rozhodných skutečností, dále případný soudní přezkum a skutečnost, že žalobce v současnosti nedisponuje platným cestovním pasem, který bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze důvod, který lze akceptovat jako důvod pro zajištění v zařízení dokonce po maximální dobu (viz rozhodnutí ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22). Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění žalobce neodporoval principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporoval lidské důstojnosti, neporušoval princip proporcionality a rovnosti.
19. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a neshledal žalobní námitky důvodnými. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
20. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Do protokolu o výsledku žalobce dne 12. 5. 2018 mj. uvedl, že svůj cestovní doklad naposledy viděl mezi Tureckem a Řeckem. Ztratil ho v lodi, když překračoval ilegálně hranice. Ze Somálska odjel v březnu 2017 do Keni, odtud do Íránu. Za pomoci převaděčů se dostal do Turecka a dále do Řecka, v Athénách byl 4 měsíce, pak se opět za pomoci převaděče dostal do Makedonie a pokračoval do Srbska a Rumunska, kde byl asi 20 dní. V Rumunsku nastoupil spolu s dalšími lidmi do kamionu, chtěl se dostat do Evropy, kde chce studovat a kde je mír. V Somálsku pracoval jako reportér v rádiu, cítil se ohrožen teroristickými skupinami Al-Shabab a Al-Kaida. Kvůli bezpečí se uchýlil k organizaci Amyson, ale když šel navštívit manželku, přišli nějácí lidé, vzali ho mimo město, svázali mu ruce a hodili ho z kopce. Věznili ho a pak ho pustili, ale i nadále byl pod nátlakem, ať přestane pracovat jako reportér. Poté, co se k práci reportéra po čase vrátil, mu teroristé volali a řekli, že ho zabijí. Žalobce měl stále strach, dokonce po něm i vystřelili, nakonec odjel ze Somálska do Evropy.

Uvedl, že chce požádat o azyl kvůli své bezpečnosti a zdraví. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 5. 2018 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, ve které zopakoval své ohrožení a násilí ze strany skupiny Al-Shabab z důvodu, že pracoval jako reportér.

21. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
22. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
23. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.*
24. Ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu upravuje dobu zajištění: *Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*
25. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
26. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce neprokázal svoji totožnost, přičemž přesné zjištění totožnosti žalobce bylo nezbytné pro rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To není možné bez poskytování nezbytné součinnosti. Nejvyšší správní soud k zajištění dle důvodu zakotveného v ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu mj. uvedl: „Skutečnost, že nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany, má za následek, že není zřejmé, s jakou konkrétní osobou se řízení vede. Není-li na jisto postaveno, kdo je osoba, která podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, z jakého státu tedy pochází a jakou má za sebou skutečnou osobní historii relevantní pro posouzení její žádosti, není vyloučeno, že ve skutečnosti o mezinárodní ochranu žádá osoba, která ji vůbec nepotřebuje a které ve skutečnosti nehrozí žádná nebezpečí, kvůli nimž by jí měla být taková ochrana poskytnuta. Praxe řízení ve věcech udělení mezinárodní ochrany naopak ukazuje, že skrývání skutečné identity a tvrzení identity jiné (cizí či zcela smyšlené) je častou metodou ekonomických migrantů, jak se bez skutečných důvodů pokusit získat výhody plynoucí z mezinárodní ochrany. Takovému zneužití tohoto institutu je Česká republika jako stát, který řízení o žádosti vede, oprávněna se bránit, použije-li k tomu humánní a proporcionální prostředky pohybující se v mezích prostoru vymezeného státu vnitrostátním ústavním právem a jeho mezinárodními závazky. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu takovým požadavkům odpovídá. Ve své podstatě jde o zajišťovací institut, který umožňuje pro případ, že by skutečná identita žadatele o udělení mezinárodní ochrany, která vyjde šetřením najevo, neodpovídala tomu, co o sobě žadatel tvrdí či je o něm jinak známo, správnímu orgánu adekvátně reagovat.“ (z rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013-38). Ze skutkového stavu, který byl správním orgánem zjištěn, kdy rozhodující je tvrzení samotného žalobce, že nemá

žádný cestovní doklad, je zřejmé, že zajištění žalobce mělo jasný zákonný základ právě ve shora citovaném ustanovení zákona o azylu a sledovalo zákonem předvídaný účel: spolehlivé zjištění totožnosti žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR.

27. Žalobní námitky žalobce dále směřovaly k otázce, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. má zavedení institutu zvláštních opatření svůj základ v přepracované přijímací směrnici. Lze jej nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak pod písm. a) zakotvuje možnost zajištění za účelem zjištění nebo ověření totožnosti nebo státní příslušnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tomu posléze odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
28. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly vědomý neoprávněný vstup žalobce na území ČR i dalších států bez cestovního dokladu a oprávnění ke vstupu a pobytu; neučinění jakýchkoli kroků k legalizaci pobytu; nepožádání o mezinárodní ochranu kvůli své bezpečnosti dříve, přestože žalobce pobýval mnoho měsíců na území několika států včetně členských států EU a učinit tak mohl; snaha žalobce vyhnout se vyhoštění a pokračovat neoprávněně v cestě do dalšího státu EU za použití jakýchkoli prostředků a také snaha zabránit identifikaci, která by mohla vést k jeho vyhoštění, jakož i reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně vstoupit na území jiného státu, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
29. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii od okamžiku opuštění vlasti až po předání z Německa na základě readmisní dohody a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu. Žalovaný vycházel z žalobcova dřívějšího jednání a výslovných sdělení do protokolu o výsledku, přičemž pouze z nich lze usuzovat, jak bude žalobce se správním orgánem spolupracovat do budoucna. Zejména nepřehlédl skutečnost, že žalobce měl reálně možnost požádat o mezinárodní ochranu již dříve. Není tedy pravdou tvrzení uváděné v žalobě, tj. že žalobce měl poprvé možnost žádost podat až v Německu, resp. ČR; žalobce totiž sám během výsledku uvedl, že byl mj. asi 4 měsíce v Athénách a 20 dnů v Rumunsku. Tato období soud jednoznačně považuje za dostatečně dlouhá minimálně k tomu, aby se žalobce pokusil kontaktovat příslušné státní orgány a žádost podat. Ve vztahu ke konkrétním důvodům, pro které žalobce opustil domovský stát, soud zdůrazňuje, že tyto budou posuzovány samostatně v rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K ukončení

tohoto odděleného řízení je však nezbytné zjistit, zda je žalobce skutečně tím, za koho se bez možnosti předložení dokladu totožnosti označil v čestném prohlášení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezpochybil závažnost uváděných skutečností, nepotvrdil je ani nevyvrátil, vycházel pouze z jednání žalobce poté, co opustil zemi původu. V tomto postupu soud neshledal jakékoli pochybení, neboť, jak vyplývá z výše uvedeného, posuzování těchto důvodů v řízení o zajištění žalobce, u nějž ještě není spolehlivě ověřena totožnost, by bylo předčasné. Zároveň je třeba zdůraznit, že spatřoval-li žalovaný nyní důvody k tomu, aby se domníval, že žádost byla podána účelově, ještě to nikterak nepředznamenává konkrétní výsledek řízení o podané azylové žádosti.

30. K tomu, zda je žalobce zranitelnou osobou, soud shledal, že sice hovořil o násilí, kterému měl být dle vlastních slov vystaven, nicméně žalovaný neshledal, že by uváděné důvody byly natolik závažné, aby mohl být žalobce za zranitelnou osobu označen. Konkrétní okolnosti případu, tedy to, jakou újmu měl žalobce utrpět, byly podrobněji zjišťovány v rámci pohovoru ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany (protokol o pohovoru ze dne 3. 6. 2018 je součástí spisu), budou muset být zahrnuty v rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a příslušný správní orgán se s nimi bude muset přezkoumatelným způsobem vypořádat. Je třeba vycházet z toho, že žalovaný čerpal z těch podkladů, které měl k dispozici, a žalobce měl možnost v rámci výsledku před policejním orgánem uvést veškeré okolnosti, které považoval za relevantní.
31. Další okruh žalobních námitek se týkal přiměřenosti a zákonnosti délky zajištění. Žalovaný při jejím stanovení vycházel z toho, že bude nezbytné provést další identifikační úkony policií ČR a vyčkat na jejich výsledky. Stanovení doby zajištění na 60 dnů respektovalo maximální možnou délku trvání zajištění. Volba délky zajištění podléhá správnímu uvážení žalovaného, soud by do tohoto správního uvážení mohl vstoupit jedině tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo patrné, z jakých skutečností žalovaný při jejím stanovení vycházel. To není případ právě posuzované věci. Odkaz na řízení o mezinárodní ochraně v situaci, kdy cizinec podá žádost v tranzitním prostoru letiště, byl nepřipadný, neboť není zjevná jakákoli souvislost s nyní souzenou věcí a navíc soudu není zřejmé, z čeho žalobce lhůtu 4 týdnů vůbec odvozoval.
32. Dílčí námitkou ve vztahu k době zajištění byla otázka garance pravidelného přezkumu důvodů trvání zajištění. Soud k tomu musí konstatovat, že žalobce disponuje mechanismy, díky kterým může iniciovat přezkum důvodnosti trvání svého zajištění. Institut žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění je zakotven v § 46a odst. 10 zákona o azylu (*Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při vydání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.*); o možnosti požádat o opětovné posouzení důvodnosti zajištění včetně příslušných lhůt byl žalobce poučen na str. 5 napadeného rozhodnutí. Všechna řízení týkající se zajištění cizince

– jak před soudy, tak před správními orgány v případě tzv. přezajištění – jsou nadto přísně lhůtovaná. Proto ani tato námitka nebyla důvodná.

33. Je možné shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek a za současného dodržení mezí správní úvahy, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, poté, co se ujistil, že žalobci není možné uložit některé ze zákonem předvídaných zvláštních opatření nahrazujících omezení osobní svobody. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí byla jasně seznatelná východiska žalovaného, stejně jako jeho úvahy a konečné závěry, přičemž celé odůvodnění rozhodnutí bylo logicky soudržné. Doba zajištění ani zajištění samotné neodporovaly mezinárodním závazkům ČR plynoucím z čl. 5 Úmluvy [k souladu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a čl. 5 Úmluvy srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 19/2013-38] a z přijímací směrnice.
34. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. června 2018

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně